

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ШОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО

ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 8 (422)

П'ятниця, 22 лютого 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

На засіданні ректорату

СЕРЕД основних питань, які розглядалися на засіданні 15 лютого, жваву дискусію викликала пропозиція міської Ради розширити на сім метрів проїжджу частину Хмельницького шосе за рахунок Інститутської території і влаштувати біля трамвайної зупинки «Студентська» підземний перехід. Власне, дискусія, як такої, не було. Думка ректорату однозначна — таке розширення небажане, тому що це сильно зашкодить вузлові. Електричні поля глушитимуть комп'ютерну техніку, різко зменшиться опір зеленої зони, зростуть шуми від транспорту і загазованість

в навчальних аудиторіях, робочих кабінетах і лабораторіях.

Якщо розширити проїжджу частину біля інституту і залишити подальшу частину Хмельницького шосе в старих межах, то можна взагалі створити таку «заплаву» для транспорту, яка одразу внесе гострий дисбаланс в доколишнє середовище і поставити під великий знак запитання роботу, або й існування всіх лікарень, що прилягають до шосе з протилежного від ВПІ боку.

Ректорат вирішив виходити з цими аргументами у вищій інстанції, щоб не допустити прийняття вкрай

помилкового рішення.

Заслухано також інформацію Ю. А. Буреннікова про стан контролю за навчальним процесом і якістю знань, розглянуто підсумки Інститутської науково-методичної конференції, стан дисципліни на заняттях з цивільної оборони стан протипожежної охорони, техніки безпеки і охорони праці в деяких підрозділах і гуртожитках інституту.

Проректор А. С. Васюра доповів про хід підготовки до проведення референдуму про збереження Союзу РСР, проректор В. А. Свердлов — про хід занять на вечірній формі навчання.

Що може і не може армія

Завтра — день Радянської Армії і Військово-Морського флоту. Треба бути останнім космополітом і безбаченком, щоб йдучи на поводу деструктивних сил, заперечувати цей день, як свято.

І не тільки тому, що в армії служать наші сини, брати, батьки, а й тому, що без сильної армії нема захисту від чужоземних завоюнків і агресорів, нема свободи, щастя і майбутнього, нема самої суверенної держави.

Але армія має служити тільки інтересам народу, а не певним колам і не бути знаряддям репресій і каральних заходів всередині країни.

БАТЬКІВЩИНА ЗАЛИШАЄТЬСЯ...

Взятись за перо змусила

тривожна публікація М. Синельника в третьому й четвертому номерах нашої багатотиражної газети про те, що лише 11 відсотків учасників анкетного опитування студентів I—IV курсів цікавляться темою патріотичного виховання.

Хотів би поділитись власним досвідом роботи з цього питання.

Щороку напередодні 9 травня на радіотехнічному факультеті проводимо студентську конференцію. На цей раз у квітні таку конференцію проведуть першокурсники українського потоку. Ще у вересні вони отримали тему реферату «Моя сім'я, моє село, моя вулиця, моє місто в роки Великої Вітчизняної війни».

На конференцію будуть запрошені колишні фронтовики, учасники партизанського з'єднання ім. Леніна, котре діяло на Вінниччині, автор книги «Там, де Вєрвольфу» Іван Безуглий.

Сам я близько десяти років працював учителем в селі Пенківці Літинського району, яке було дотла спалене гітлерівськими карателями за підтримку партизанів. Там я тривалий час очолював сільську комсомольську організацію, по тому працював секретарем Літинського райкому комсомолу.

Тема патріотичного виховання цікавить мене ще й тому, що в грудні 1941-го мій батько, сільський комуніст, був розстріляний фашистами за належність до Компартії.

Щороку 9 травня всією сім'єю йдемо до тієї братської могили на околиці Літина, де він спочиває вічним сном. Дома зберігаються батькові документи — трудова книжка (був директором школи у Малинівці, перед війною здійснив перший у ній випуск), заліковка Вінницького педінституту, фото-знімки — все це мати зховала під час війни в са-

ду під грушею...

Моя донька Тамара (нині вчителька російської мови і літератури СШ № 23) в 1975 році, як учениця тієї восьмичасної школи, де директором був її дідусь, взяла участь у Всеукраїнському піонерському конкурсі на кращий твір за темою «Моя сім'я в роки Великої Вітчизняної війни», який проходив у Москві. І завоювала перше місце.

Відслужив в рядах Радянської Армії син Юрко. Як не хочеться, щоб у нього сплинула доля їхніх дідів. Адже гримлять залпи в Персидській затоці, плачуть матері загиблих і скалічених афганців, а тут ще й чорнобильське лихо наступає на Вінниччину. І за всіх обставин Батьківщина залишається Батьківщиною. Вона — єдина і мусимо її любити, як рідну матір, мусимо бути її патріотами, вчитися берегти у ній все найкраще і найдорожче.

До наступної конференції готуюмо доповіді з цього ряду історичних тем: «Іван Богун — полковник вінницький і брацлавський», «Академік Струмилін — наш земляк» (народився в Дашківцях Літинського району), «Голодомор на Україні», «Четверта хвиля еміграції з СРСР». Матеріал для доповідей черпаємо з газет, журналів, підшивок, зустрічей з цікавими людьми, маємо тісні зв'язки з бібліотекою ім. Тімірязєва. Весною, до речі, проведемо спільно з нею вечір «Люби і знай свій рідний край». А 23 лютого викладачі нашої кафедри за традицією знову підуть в підшефну школу № 23.

Ось так і живемо, так займаємось патріотичним вихованням.

О. ВОРОНЦОВ,
кандидат історичних наук, ст. викладач кафедри політичної історії ХХ століття.

Інші матеріали на цю тему — на 2-й стор.

Покушение с негодными средствами

РЕПЛИКА

О том, как стать полковником, автору статьи в газете «За инженерные кадры» (№ 7) могут хорошо рассказать мои дети — старшие офицеры войск. К тому же старший сын уже почти 6 лет, как подполковник, имеет и орден, и много медалей, и несколько предложений о повышении в должности. Отказывается. И сидит теперь в Карабахе по несколько месяцев уже третий раз — кому то надо укреплять «дружбу народов» и там

Что же касается попытки И. Волошенко обвинить меня в стремлении к полковничьей звездочке, то это — попытка покушения, как говорят юристы, с негодными средствами. Даже новобранец знает, что в моем возрасте не только полковники, но и все генералы должны быть на заслуженном отдыхе. Редактору следовало бы почитать «Красную звезду» за 26 декабря 1990 года.

Обвинения в статье Волошенко, что я хотел «за-

нбить якомога більше» людей в ВПИ — лживое. В моей статье в «Правде Украины» за 26.01.91 г. критикуются лишь три коммуниста и в основе этой критики мое несогласие с их партийной позицией, выходом из партии.

О выходе из партии секретаря парткома ВПИ в моей статье даже и намека, упоминания нет и, сомнительно, читал ли мою статью т. Волошенко?

Т. Волошенко тщетно пы-

тается защитить незаконный приказ ректора в связи с принятием Закона о языках. Советую — снять трубку и позвонить прокурору, соответствует ли этот приказ Закону, или он должен был сразу же быть опротестован.

Посылая свою рукопись в «Правду Украины», я отдавал себе отчет в том, что наше общество расколото, идет борьба за власть, что Б. И. Мокін, имея, разумеется, много и положительных качеств, как ректор и

администратор, будет всегда располагать сторонниками и верными друзьями. Но я много раз правил рукописи перед отправлением в редакцию в Киев, давал читать ее другим коммунистам и читал не раз товарищам вслух, в том числе в группе коммунистов и полностью уверен в ее объективности. Гонорар, кстати, перечислен мною Винницкому дому ребенка.

Тем же, кто считает, что я их оскорбил в своей статье в «Правде Украины», или оклеветал, советую — обратиться с иском в суд. Закон о печати дает такое право. Я же твердо обещаю — явлюсь на встречу с ним в суде по первому же сигналу последнего. И тогда станет ясно: кто есть кто и чья писанина «низкопробная», как указывает Волошенко, а чья — более высокой пробы.

В. БУЛИЧОВ.

Бути до кінця чесним

КОМЕНТАР РЕДАКЦІЇ.

Коли В. Буличов приніс свою репліку, ми мали з ним розмову з усіх принципових позицій статті «Як стати полковником?»

Володимир Сазонович і далі всерйоз притримується думки, що досягти високого військового звання можна тільки так, як він писав в «Правді України» — співаючи дифирамби партії і її керівникам. І це його не обурює. Такий, мовляв, час був. Обурює Володимира Сазоновича те, що О. І. Нижник не хоче й далі жити за принципами брехні, що він «переродився». Якби продовжував у тому ж дусі, то все, виходить, було в порядку.

Нема сумніву, послідовне обстоювання обраних норм поведінки достойне похвали, але тільки тоді, коли ці норми виходять з постулатів честі і порядності. Володимир Сазонович цього, на жаль, вперто не хоче розуміти. І тут уже нічого не вдієш...

Тим часом, перебудова розпочиналася з метою — змінити нашу країну на краще. Для цього ми й самі повинні мінятися, не називати біле чорним, не догоджати кожному більшому від себе начальникові. Це допоможе власними руками навести порядок, якщо ж буде по-іншому, то порядок у нас наводитимуть сусіди — далекі або близькі. Гада-

ємо, що В. Буличов, як людина військова, і сам проти такого варіанту. Тому зміну поглядів і позицій треба сприймати терпеливіше і з розумінням сучасного стану речей.

Прикро, що доводиться пояснювати це людині з великим життєвим досвідом.

А тепер щодо виходу з партії секретаря парткому. При повторному читанні ми знову переконались — стаття в «Правді України» написана так неохайно, що можна подумати, що секретар парткому дійсно це зробив. Якщо ж В. Буличов редагував і правив рукопис багато разів, то тим дивніше, що залишив можливість для таких двочитань.

А те, що гонорар за статтю перераховано Вінницькому будинку дитини, ніскільки не применшує її шкоди. Актом власного милосердя можна, звичайно, похвалитись, але ж ніяк не виправдатись.

Одна фраза щодо високої проби творчого стилю В. Буличова. Навіть найсумлінніший читач не зрозуміє, що хотів сказати автор вищеподаної репліки рядками про те, що його син, підполковник, «сидить тепер в Карабахе по декількох місяцях уже третій раз — кому то надо укреплять «дружбу народов» и там».

КАПІТУЛЯЦІЯ

З ФРОНТОВОГО БЛОКНОТА

Велика війна з фашизмом, яка привела в рух мільйони людей, зніщила десятки країн, тисячі міст і сіл, і позначила свій кривавий шлях зловісними згадками, братськими могилами, відліковувала останні дні і кілометри.

На автостраді від Кюстріна на Одері до фашистського лівга Берліна гуркіт танків та іншої наземної техніки перекривав рев авіаційних моторів, і важко було в цьому оглушливому рейваху, підсиленому ще й безперервною артилерійською канонадою, навіть перекинутись словом з товаришами.

Усюди — сліди недавніх жорстоких боїв на рубежі Зееловських висот: танки з відірваними баштами, танки з наскрізними дірками, перевернуті догори гусеницями, розчавлені протитанкові гармати, обгорілі трупи танкістів, Німецькі і наші.

Покладаючись на найновіші «Королівські Тигри», «Пантери», «ФАУ», німецьке командування сподівалося зупинити наш наступ, повторити «московський варіант» тут на підступах до фашистської столиці, але вже по відношенню до Радянської армії. Але височенна хвиля нашого наступу перехлюснула і Зееловський рубіж.

Дивлячись на цей розлив наступаючих полків, згадує літо 1942 року в передгір'ях Кавказу, куди нас відкинула сила фашистського вторгнення. Обливаючись кров'ю, курсанти 1-го Ростовського артучилища відбивали атаки бронетанкової армії Клейста кількома напівсправними «сорокоп'ятками» і зв'язками гранат. На наші окопи сипалися снаряди і міни, безборонно шугали над головами фашистські стержні, і ми з розпачем запитували один одного: де ж наші яструбки, наші танки? Тепер із захопленням вигукую: «Звідки така наша сила?»

Здавалося, що пересуваються вперед на захід, не колони військ і техніка, а вся рівнина. Гордість охоплювала серце за рідну державу, яка у смертельному єдиноборстві остаточно долає силу наймогутнішої імперіалістичної країни. Тут не може не перекинутись на пістоліття вперед, у наші дні і не спитати себе: яка сьогодні наша армія? Чи зберегла вона славу «легендарної і непереборної», армії — визвольницької, армії народної? З сумом доводиться визнати: такою вона вже давно не є, а є військом Компартії. І місія почала часто виконувати невластиву їй, далеко від потреб народу. Угорські, польські, Празькі події, вторгнення в Афганістан не тільки завдали удару нашому престижу, але й ослабили саму силу Радянської армії, її моральну могутність, бо неправедно руйнує навіть моноліт. Недарма в горах Афгану потерпіли поразки не дрібні, слабоозброєні загони

моджахедів, а наш, так званий, обмежений тисячотанковий контингент з усіма найновішими засобами війни, включаючи електронну і лазерну техніку.

І навпаки, ніколи наші збройні сили не вдавалось нікому подолати, коли червоні полки захищали свій народ, його свободу і правду...

Але повернемось до подій останніх днів квітня на підступах до Берліна. Пам'ятаю, весна молодим зеленим цвітінням і білопінним цвтом залила усе навколо, наче прагнула приховати глибокі рани війни: бомбові воронки, руїни, які на кожний струс відповідали викидами хмар пилу, обвалами і тріском. Густе марево, підняте цегляним пилом, яке майже не розвіювалось в передмістях Берліна, служило нам надійною завісою для перебіжок з одного в другий підвал, якими ми не ухилимо наближались до центру.

У тих підвалах все змінилось: артилерійські і пі-

було поговорити з цими людьми, пояснити наші цілі, моральні устої — і нерасва напруга спадала з них. А траплялось зовсім несподіване для них — солдати виймали з мішків хлібину чи шматок цукру, пригощаючи дітей. Тоді усі разом проклали Гітлера і його зграю, показували проходи в лабіринті підвалів. Правда, так закінчувались не всі зустрічі в підземеллях. Чимало траплялось засідок, сутичок з брукуючими ворожими групами. Тоді в хід йшли гранати, автомати, ножі і багнети.

А на поверхні, бо зна, що діялось — гриміло і ревіло безугаву. Особливо грізного характеру набрав штурм Берліна по ночах. Виповзаючи назовні, щоб подихати свіжим повітрям, ми вражено дивилися на небо, на якому було світліше від вогнів, ніж на землі. Сотні літаків — радянських, англійських, американських, що налітали і повертались з Берліна, наповнювали простір могутнім

хотинські розвідники, представники авіації, які наводили своїх штурмовиків на цілі, контррозвідники і військові кореспонденти. З п'ятьма своїми корегувальниками і зв'язківцями — радистами ардівізіону я виконував завдання по виявленню і знищенню батареями опорних пунктів ворога. Зустрічалися в цих підвалах і... німці: жінки, старі, діти, котрі ховались в підземеллях від смертельної бурі, що шаленіла на поверхні. Вкрай налякані усім, що діялось, вони тулились сім'ями, в темних закутках майже без надії вчили при зустрічі з «азіатами», як охрестила нас фашистська пропаганда.

З подивом і гнівом піднімав з землі жінок, які падали мені в ноги і цілували чоботи, вимолюючи пощади. Підсовували дівчат, щоб подобришали.

Це було дивно, незрозуміло і образливо. Та варто

рокатанням і яскравими загравами. Наче сніг на голову, сипалися на землю бомби, розрізали небо траєкторії кулі, усюди висіли освітлювальні ракети — ліхтарі.

У ніч на тридцять квітня ця грандіозна феєрія досягла апогею. Від передмістя Ліхтенбергу, куди ми добрались, було вже недалеко до Бранденбурзьких воріт, імперської канцелярії. Рейхстагу, але далі підземні проходи обривались, завалені землею, нашіпговані мінами та фугасами. Довелось зупинитись, чекати ранку для нових перебіжок.

Зморені, чорні від бруду, мої розвідники привапувались, хто де, і пошукували. Тільки сержант Іван Голентюк, залишений черговим, сторожко вдивлявся навколо, готовий пустити в хід свого автомата. Задрімав і я. Під гуркіт дев'ятого валу берлінського штурму спалося спокійно, усі ми

давно звикли до такої обстановки. І раптом якась незрозуміла зміна розбудила мене. Що так? Нічого не розумію. Тиша, мертвота тиша, наче після контузії придало слух і свідомість. Ця тиша, що настала, була такою несподіваною, що ми попервах не знали, що робити. Нарешті з якогось отвору увірвався наш сержант і, розмахуючи руками загорлав: «Капітуляція! Капітуляція!» Берлінський гарнізон здається!»

Надворі вже сутеніло, коли усі ми височили на поверхню. Перше, що впало у вічі, були білі прапори покори, що почали з'являтися на балконах уцілілих будинків.

— Ех, проспалі! — жалкували хлопці.

Та найголовніше почалося через півгодини-годину. Тут і там з'явилися групи наших солдат і офіцерів, почулись пісні, звуки акордеона, автоматні черги солдатських салютів. І водночас з різних щілин, закутків почали виповзати фашистські вояки з піднятими руками. Поодинокі, групами з касками на голові і без них, забинтовані. На обличчях — переляк, або ненависть, надія або приреченість.

Врешті їх кількість різко зросла. З бічних вулиць вже виходили цілі колони. В полон здавались роти, батальйонами, полками разом зі своїми командирами. Тут же складали свої «шмайсері», фаустпатрони...

Одна з таких колон прямувала прямо до нас. За кілька кроків з її голови вибіг набундючений, весь в хрестах, оберст і звернувся до мене, як до старшого за званням із запитанням, де можна здати свій підрозділ? Виструнчився, віддав честь мені, лейтенанту, і застиг в чеканні відповіді.

От, фашистська зараза, подумалось, навіть в полон здаються з німецькою педантичністю і при всьому параді. Але тепер ми для них — найвище командування. Накази їм лягти і гризти землю — з готовністю підкоряться. З якою ж жорстокістю розправились з нами, станься така зустріч в інший час, за інших обставин!..

— Туди ідіть, — показав я рукою назад, в напрямку Франкфуртер Алеї, звідки накончувався гуркіт наших танків і бронетранспортерів.

Ось так довелося і мені з товаришами приймати капітуляцію Гітлерівського гарнізону Берліна.

А ще через кілька годин на всіх центральних вулицях і площах поверженого Берліна забували радість і веселощі. Російський гопак і молдавський жок, пісні і сміх, солдатські кухні, що вже задиміли, фургони під французькими, польськими, нідерландськими та іншими прапорами — все змішалось. Пішли в хід німецький ром і коньяк, конфіскований в берлінських підземних сховищах. Люди різних національностей, котрі вивалились з фашистського рабства, славили мир, що тут настав, перемогу, а забачивши когось з радянських солдат чи офіцерів, обнімали, цілували, витираючи сльози на очах.

Л. ШАМІС,

колишній розвідник.

На знімку: з темних надр берлінської підземної залізниці виходять фашистські вояки.

Не забудем

У Могилева над
Дністром
Стояли доты,
Я вспомнил сорок
первый год.
Когда пехота
Сражалась, не щадя
ни крови, ни силы.
Фашистов сотнями она
свела в могилы.
Лишь через двадцать
дней утих
огонь жестокий,
когда погиб
бессмертный дот
в тылу глубоком.
...Трехтонка гильзы
увезла
потом из дота.

Вот так сражалась
на Днестре
наша пехота!
Все начиналось тогда,
вблизи границы.
История! Храпи в
веках
свои страницы!
На пограничном
рубеже
был страх неведом.
Мы не забудем никогда
их вкладу в Победу!

Б. ЗЕМЛЯКОВ,
учасник Великой
Отечественной войны,
кандидат технических
наук.

Військовий збір

Такі слова були написані в повісті, яку одержав того дня інженер ВЦ інституту Віктор В'ячеславович Шолохов.

4 липня 1986 року він пройшов санпропускник, а наступного дня вже числився інженером-хіміком полку хімізахисту.

...Армійська служба. Думається, що мало хто рветься замінити цивільний костюм на військову форму, відірватися від дому, від звичної роботи. Але тому і називається служба в армії священним обов'язком кожного громадянина, здатного стати її захисником, якщо виникне така потреба.

Того року нападати на нас ніхто не збирався, але причину покликали своїх синів на допомогу країна мала — Чорнобильська катастрофа. Шкода тільки, що наші правителі прямо про це не сказали в повісті, а назвали виклик збором.

Тим часом сотні молодих людей, які прийшли у військкомати, здогадувалися, в чому річ, і куди їх мають відправити, але ніхто не нарікав, бо так заведено в армії. Дехто думає, що військова слава здобувається тільки на полях битв. Чорнобильська біда показала, що гранична доза, він і сам не знає, бо старі дозиметри вийшли з ладу. Свої роздривні і почуття він довіряв щоденнику, який вів у ті важкі, небезпечні дні військового збору. Про ті дні, нагадують також грамоти військової частини, мінував УРСР.

Л. НОВІНСЬКИЙ,

Словник поручика Галіцина

КОЛИ Б ВІН ПОТРАПИВ У НАШІ ДНІ

Склад — плід добросусідських відносин СРСР з рядом близькосхідних країн.

Шрапнель — вид продуктів, яке ще можна знайти в магазинах.

Маршали — найстаріші довгожителі країни.

Команда — улюблена форма роботи партії з масами.

Сапер — представник Руху, який риз яму під КПРС і навпаки.

Парад — черга за ковбасою, яка розтягнулася на всю площу.

Свято Радянської ар-

мії — дні, коли учасники війни одержують про- довольчий пайок; майонез, зелений горошок, соду та інші продукти.

Штурм укріплень — спосіб придбання предметів повсякденного споживання в магазинах державної торгівлі.

Автомат Калашникова — найпростіший вид озброєння вітчизняної ма- фії.

Бомба — 165-й паса- жир авіалайнера ТУ-154.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

Зам. 1675

Тираж 1500.